

Dg rørte ved et jordiff Die,
Da Thorvald saae et himmelft Eyn.
Dg hvad han saae, han Danmark viste:
De store Billeder de staae nu om hans Riste;
Dg Christus strækker — salig Kjon —
Sin Haand mod ham og siger: Kom, min Son!

Slutnings chor.

Farvel, Du store Thorvald! Her Fædrelandets Røst.
Hør hver en Vennekemme fra dybtbevæget Drost!
Hør Hver, hvis Aand forstod dig, hvis Hjerte aned Kunst!
Tak, Thorvald! Du har adspredt den tykke Taagedunst!
Dig signe Mænd og Gubber, og Dvinder, Børn saa smaa!
De skal i modne Fremtid din Herlighed forstaae.
Du skienkte Danmark Vre! — hvad kan vi skienke dig?
Vor Kierlighed! Du seer den hist fra dit Himmerig!

Hs. Hoiærværdighed Hr. Stiftsprovst Tryde holdt Taler,
og efter Jordpaakastelsen affang Studenter-Sangforeningen sol-
gende Sang af H. C. Andersen og Hartmann:

Træd hen til Risten her! kom, fattig Mand,
I din Kreds fødtes han, og Du tør sige:
Han blev en Støtthed for vort Folk og Land,
En Glæds han kasted' over Danmarks Rige!
Ja, her var Rigdom, Adel, Alt fra Gud,
I Smillet hos ham Gud sig for os viste;
Hans Død vil lyde vidt i Verden ud,
Man priser den, der dog faaer see hans Riste!
Sin Sendelse paa Jorden har han endt, —
Vi har ham seet og kjendt!

Hans Liv var lykkeligt, hans Død var smuk,
Han virked' stort og herligt uden Lige!
I Folkets Kreds og uden Smertens Suk
Saa sjælesund han svang sig til Guds Rige,
Vi rysted' staae, et Blink fra Gud det var;
Fra fattigt Huus det gik ud over Jorden,
Et Blink, der glemmes ei! See Stenen har
Et Præg deraf, et Størheds Præg for Norden,
Oples dig Sorg i Sang ved Ristens Fiel!
I Jesu Navn sov vel!

Hds. Maj, Dronningen tilligemed den øvrige kongelige Fæ-
milie overværede Høitideligheden i Kirken. — De Gader igjennem
hvilke Toget gik vare belagte med hvidt Sand og bestrøede med
Grønt. Paa flere Stæder kastede man fra Binduerne Blomster
ned over Risten. Fra Kl. 11½ ringedes der med Kvæns Klokk-
er og da Toget satte sig i Bevægelse, lod der Sørgermusik fra
Taarnene, indtil det naaede Kirken Kl. 2¼.

Kjøbenhavn. — Som Mindeblad for Sagsfolk aftrykt efter den Ber-
lingfke Tidende hos og udgivet af F. Behrend.

1122 Thorvaldsen's Bisættelse
den 30te Marts 1844.

Websoiet Lerten til det, som paa Konstavademiet og i Frue-Kirke
er affjunget ved denne store Sørgefest.

Pris: 2 Skilling.

Det af Trykkesfrihedsfælskabet udgivne lille Skrift om Thor-
valdsen indledede H. C. Døstved med et smukt Digt, hvori spør-
ges saaledes:

„Naar hoit Du hører saadan Mand berømme
Som værd en Plads blandt Jordens store Mænd,
Naar Dig han vises som en Seievinder,
Med Pragt modtaget rundt fra Land til Land,
Naar Du af Keiser og af Konge finder
Ham æret hoit, lig Mænd af Forstestand,
Du siger: „Ei han slog Barbares Hære!
Ei har hans Kløgt neddæmpet blodig Krig!
Ei prises han, som den, der skal os lære
En Kunst, som Folk og Stat kan gjøre riig,
Har den, hvis Id kun helbdigt smigred Diet,
Ved kunstfuld Arbeid, velgjort Billedværk,
Fortjent at vorde hædret og ophøiet,
Som Manden vis, som Kampen bold og stærk?

Det danske Folk har i Gjærningen besvaret dette Spørgs-
maal baade i Glæden og i Sorgen: baade dengang, da Thor-
valdsen efter lang Træværelse besteg Fædrelandets Røst den 17de
Septbr. 1838, og nu, ved hans Død. Den samme Aand har
udtalt sig i Glæden og Taknemmeligheden som nu i Sorgen;
Danmark har steds viist, at det har opfattet og paakjønnet sin
store Sønns hoiæ Værd. Aldrig har Kjøbenhavn været Vidne
til en Jordefærd som denne; aldrig har den ægte danske Aand
udtalt sig klarere hos alle Stænder, alle Aldere; aldrig viste sig
en renere eller oprigtigere Deeltagelse, i en værdigere Etikkelse.
Skjøndt det var taaget om Morgenen, tabte dette sig og Veiret
begunstigede Toget. I Antiksalen, hvor Liget stod, affang Kunst-
nerne følgende Sang af H. P. Holst og Rung, hvorpaa Prof.
Clausen holdt en Sørgetale, efter hvilken Kunstnerne gjentog
Sangen. Derpaa bares Liget ned i Porten, hvor den italienske
Operas Syngepersonale fra den Afvædes Atelier affang en ita-
lienf Skantate af Holst og Sperati. Fra Balconen gjentog
Kunstnerne atter Sangen, medens Liget ubbares.

Med tunge, tunge Laarer

Vi bære Danmarks Stolthed nu til Graven.

Her, hvor vi lytted til hans Vink og Raad,
Her storkes atter vi omkring vor Mester;

Thorvaldsens Museums
Smaatryk-Samling 1844

Men faderløse staae vi nu med Gråd
 Og stirre paa hans Jordblivs sidste Rester.
 Hans Kv, hans Hæder og hans Værkers Glænde,
 Ser, det er Arven fra vor store Fader —
 Men hvo af os tør veile til hans Strands?
 Hvo hæver Arven, som han efterlader?
 Derfor med tunge Taarer

Vi bære Danmarks Stolthed nu til Graven.
 Toget begyndte Kl. 1½, og aabnedes af tvende Kunstnere i Epid-
 sen for 1) en Deel Søfolk. Dernæst fulgte Studenterne, om-
 trent 7 a 800; 3) Islændere, som for Tiden opholde sig her;
 4) Kunstnere af alle Glæser; 5) og derpaa Liget, som man
 kisteledes til at bære. Kisten er af Egetræ, smuk og simpel; paa
 den ene Side fremtræde Parcerne, paa den anden Side Victoria
 fra den fortmalede Grund, ved Egetræets naturlige Farve. Paa
 Kistelaget en Palmegreen og en Cypress, anbragte paa samme
 Maade. Over Hovedenden af Kisten hæver sig hans egen af
 ham selv forfærdigede Portrætskulptur, som støtter sig til et
 Haabets Anker. Umiddelbart efter Kisten fulgte Academiets
 Medlemmer, i Epitsen for hvilke dets Præsæs, Hs. K. H. Kron-
 prindsen, og de øvrige Prindsen. Et overordentligt talrigt Følge
 sluttede sig hertil; 7) begge Militairtaterne, de civile og mili-
 taire Embedsmænd og alle Borgerklasser fandtes her repræsens-
 terede. Endelig sluttede 8) de en hær fra Charlottenborg til
 Helliggeistes Kirke opstillede Laug med deres Faner, behængte
 med Sørgeslor, sig efterhaanden til den forhidragende Skæde.
 Ved Indgangen til Frue Kirke opstillede de Studenter, som ikke
 fandt Udgang til Kirken, sig i Række til begge Sider.

Hs. Maj. Kongen modtog i Kirken Liget, som blev baa-
 ren op foran Chorbøren, medens der præluderedes fra Orgelet;
 derpaa udførtes af det Kgl. Capel og Sangpersonale nedens-
 staaende Contate af Dehlenschläger og Glæser:

Chor.

Folket samler sig i store Rækker
 Om en Kiste, hen i Kirken sat;
 Rige Hæderstegn dens Laag bedækker.
 Har en Helt, en Fyrste Dig forladt,
 Fædreland? — Al giennem Taaren sukker
 Danmark: Nei! det var en Billed hugger!
 Men ei Helten, over trætte Been,
 Reiste selv sig større Mindesteen.

Recitativ.

Da Frost og Blæsten med Is og Sne
 Fløi hid, for Winterens Fæst at hædre,
 Da led i Sneesogt grandt sig see
 Fra Islands De Dine Hestefædre.
 Som Engle kom de fra Himlens Hal,
 De svinge: Vi bringe Dig til Din Skaber!
 Dit Fædreland ei dig miste skal,
 Din Genius aldrig Danmark taber.

Da smilte Du, da henlumred Du,
 Og fulgte gierne de gamle Helte;
 Thi dine Værker — de staae endnu
 I Marmorsnee, som kan ikke smelte. †

Choral.

Friskt i din Krands var sidste Blad;
 I Bennekreds tilfreds Du sad;
 Da hen i Kunstens Hal Du gik,
 Og der, i Dødens Dieblis,
 Udbredte Tonens Vinger sig
 Og bragte Dig til Himmerig.

Saa redte de den Døde Seng
 I Skolen, hvor som lille Dreng
 Han gik, paa Anlæg, Danke riig;
 Der stod den store Mesters Lig.
 Der, Thorvald! længe skal din Aand
 Veilede mangan Unglings Haand.

Sang.

Til Syden han drog, hvor Støtterne staae,
 De herligste Minder af Hellas Bedrifter;
 Det var den Bog og de Blisdoms Skrifter,
 Som Thorvalds Aand kunde bedst forstaae.
 I deres Aand han sin egen saae;
 Og deres Betydning han os forklared
 I Værker, som selv ham aabenbared.
 Antiken var ei Antike meer,
 Den levende blev; — han dybt den fatter.
 Og Phidias og Praxiteles atter
 I Ham forhauset Europa seer.

Tre Stemmer.

Men ei blot Kunst fra Korinth, Athen,
 Ham danned og blev hans Aand tilgode:
 Hvor Rafael, hvor Michel-Angelo stode,
 Der klang ved Hammeren Thorvalds Steen.
 Og Medicæernes Laurbærgreen
 Sig frodigt ind i hans Værksted boied,
 Og styrked ham og forkriffed ham Diet.
 I Basrelieffet Corregios Ord
 Han gjentog, Naturen det selv befaler:
 „D Rafael! jeg er ogsaa Maler.“ —
 Og hvo er Den, som ei Thorvald troer?

Flere Stemmer med Chor.

Og stort som Aanden sig udvikled Hiertet,
 En Røst fra Himlen han fornam:
 Han sølte: hvad der Christus havde smerted,
 Og hvad der havde glædet ham.
 Da med Disciplene vor Frelser fra det Hæie
 Nedfoer paa Sky ved milde Løn,